

RÁKÓCZI HÍRLEVÉL

**Boross Vilmos : 8. fejezet: Szellemidézés
Elbeszélő költemény**

**II. Rákóczi Ferenc mai igaz örökösei
309 Év után végre méltó helyükre kerültek a Rákóczi-szabadságharc zászlai**

Főhajtás a mi fejedelmünk előtt

Mikes Kelemen

TÖRÖKORSZÁGI LEVELEK

A romhányi csata

II. Rákóczi Ferenc Élete

8. fejezet: Szellemidézés

Első kötet

Április vége felé járt az idő. A természet ujjá született. Erdők, mezők kiszöndültek, a levegő megenyhült s a kertek orgonabokrai és akácfái gazdag virágköntösben pompáztak.

Magdaléna hercegnő hazájába, Darmstadtba visszaérkezett s unokabátyjának, György fejedelemnek előszóval hozta meg a hírt Rákóczival történt eljegyzéséről. György fejedelem örült a híreknek, Rákóczi Ferencet személyesen ismerte, sőt benső barátságot is kötött volt vele.

Rákóczi ugyanis abban az időben, midőn Neuhausban a jezsuitáknál tanult, vasár és ünnepnapokon fellátogatott Neuhaus urához, gróf Slavatha Joachim derék cseh főúrhoz.

A gróf rendkívül szívességgel látta várában az ifjú fejedelmi sarjat, s annyira megszerette őt, hogy olyankor, midőn a grófnak Neuhausból huzamosabb időre Prágába menni kellett, várnagyának meghagyta, hogy éppen úgy lássák el és vigyék vadászatra a növendék Rákóczit, mintha ő, a gróf otthon volna.

Slavatha fegyverei, lovai, kopói, tekeasztala stb. Rákóczi rendelkezésére állottak.

György darmstadti fejedelem Slavatha gróf neuhausi várában ismerkedett meg Rákóczival s ő is úgy járt, mint a legtöbb ember, aki a jeles ifjúval érintkezett, megszerette őt és szoros barátságot kötött vele.

Nagy volt tehát az öröme, midőn hallá, hogy unokahúgát az ő kedves és nagynevű magyar barátja eljegyezte.

György fejedelem öröme olyan nagy volt, hogy Magdaléna hercegnő nem akarta őt azzal elkedvetleníteni, hogy Eleonóra császárné görbe szemmel nézi ezt az eljegyzést.

Nem szólt erről, nem szólt a közte és a császárné közt lefolyt kínos jelenetről s gyors visszatértének okát a menyasszonyi kelengyék és egyéb előkészületekkel hozta kapcsolatba.

György fejedelem tehát nem is sejtette, minő ellenszenvvel viseltetett Eleonóra császárné Magdaléna hercegnő házassági ügye iránt, s hogy ebből kifolyólag minő veszedelem fenyegette úgy Magdalénát, mint Rákóczit.

György fejedelem lelkes, megleghangú levélben üdvözölte Rákóczit, levelében azon reménynek adván kifejezést, hogy őt, mint kedves sógorát, mielőbb rokoni szívére szoríthatja.

Magdaléna kezdetben nagyon szomorú menyasszony volt. Mintha sejtette volna jövendő sorsát!

Később azonban feledni iparkodott a közte és Eleonóra császárné közt lefolyt jelenetet, s mindjobban neki vidámult, orcái üdébbek, pirosabbak lettek, sötét szemeiben az öröm fénye ragyogott, s szíve édes boldogsággal eltelve lüktetett.

Fokozta boldogságát azon körülmény is, hogy édes anyja szelleme, kit maga elé idézett, nagyon szépet mondott neki.

Édes anyja szelleme a valóságban azonban nem volt egyéb — képzelgésnél, Magdaléna hercegnő ábrándos lelkének élénk álmánál.

Mint említettük, Rákóczi Julianna, Aspermont grófné foglalkozott a spiritizmussal.

A spiritizmus — szellemidézést jelent.

Sokan hisznek benne napjainkban is.

A szellemidézés többféleleken történik.

Egyik módja az asztal táncoltatása. A spiritista hívek körbe ülnek az asztalhoz. Kezeiket egymás mellé az asztalra teszik, úgy, hogy hüvelyk és a kisujjaik összeérnek.

Ilyen módon bizonyos mérvű delejesség fejlődik ki, s az asztal recsegni, ropogni, táncolni és kopogni kezd. A közönséges halandó ezt a delejességnek tulajdonítja. A spiritiszta ellenben a szellemnek erejét és megjelenését látja benne és kérdéseket intéz az asztalhoz.

Az asztal hol jobbra, hol balra dől, hol recsegéssel felel.

Ez a közönséges szellemidézés.

A magasabb osztályban úgynevezett médiumok vannak. Az ilyen medium elalszik és álmában beszél, ír, betűket mutat, muzsikál és rajzol.

Rákóczi Hírlevél 28. megjelenése

A jelenkori spiritisztatársulatok kemény papírlemezre nyomtatott ábécét használnak a szellemekkel való beszélgetéshez.

A betűkkel ellátott papírostáblára szivardoboz fájából vágott háromszöget tesznek.

A háromszög formája ilyen: A

A médium jobb kezét ráteszi a háromszögre, imádkozik, imaközben elalszik, s midőn elaludt, keze megindul a táblán és lassú mozgással a háromszög felső hegyét az egyes betűkhöz viszi.

A jelenlevők olvassák a mutatott betűket, vagyis azon szavakat, melyeket a médium által megjelent szellem közöl az élőkkel.

Van olyan háromszög is, melynek lábai vannak. Két lába fa, a harmadik, a felső, plajbász.

A médium ezt a plajbászos lábú háromszöget tiszta papirosra teszi, s úgy fekteti rá a kezefejét. A médium elalszik, a kéz és alatta a plajbászos háromszög megmozdul és — írni kezd.

A médium által megjelent szellem ír, írásban közli mondókáját.

Történetünk idejében a spiritizmus nem volt annyira kifejlődve, mint most. Manapság nem is spiritiszta az, aki az általa felidézett szellemet lefotografálni nem tudja!

Rákóczi idejében nagy divat volt a szellemidézés, különösen Franciaországban, XIV. Lajos udvarában, foglalkoztak vele nagy előszeretettel. Különböző amerikai találmány s az újvilág felvilágosodott népei ajándékozták meg vele a vén Európát.

A régi időkben a szellemidézés abban nyilvánult, hogy bizonyos ceremónia mellett, vagy anélkül, bizonyos imát mondtak el, s az illető médium, ki a szellemet felidézni akarta, elaludt, s az álmában látottakat hangosan elmondotta.

Egyik angol püspök ilyen szellemidézés alkalmával látta a — 15 évvel később bekövetkezett — saját temetését, mely éppen úgy és olyan körülmények közt történt, amint a püspök 15 évvel előbb szellemidéző álmában látta és a jelen volt társaságnak elmondotta.

Egyik francia hercegnő húsz évvel előbb elhalt édes atyjának megjelent szellemétől tudta meg, hogy édes anyja megmérgezte őt, hogy kedveséhez férjhez mehessen. És hozzá tette: „Anyád boldogtalanul él, boldogtalan lesz egész életében, mert második férje, akiért engem, megölt, egy parasztleányt szeret s a leány gyermekei igen sok keserűséget okoznak majd anyádnak.”

Szorul szóra úgy volt és úgy is történt, amint a szellem mondotta.

A parasztleány gyermekei vízbe akarták fojtani az öreg hercegnőt, s később — második férje halála után — hamis végrendeletekkel zaklatták.

Sok száz ilyen és ehhez hasonló esetekről beszélnek. Mi mindezekre azt mondjuk: higgye, aki hinni akarja!

Magdaléna hercegnő megtanulta Rákóczi Júliától a szellemidéző imádságot s midőn hazament és nagyon erőt vett rajta a kíváncsiság, hogy milyen szerencsés vagy szerencsétlen is lesz az ő leendő házaselete, bezárkózott szobájába s megpróbálta maga elé idézni a saját édes anyját, aki őt olyan nagyon, de nagyon szerette.

Éjfél volt. A fejedelmi palotában már mindenki aludt, Magdalénának nem kellett félnie, hogy megzavarják.

Leült a pamlagra, maga elé állította édes anyjának életnagyságú olaj festésű képét és kezdte mondani a spiritiszta imádságot.

Mondta... mondta... Tízszer, húszszor ismételte, míg végre szemei bágyadtan lecsukódtak, feje a pamlag támlájára hanyatlott, s elaludt.

Álmában gyönyörű szép kertben járt. Óriási pálmák, szebbnél szebb virágok, remek vízesések, ezüsthodrák patakok és tarkábbnál tarkább tollú madarak voltak e kertben.

Az egész kert aranyos napfényben úszott.

Magdalénának úgy tetszett, mintha a paradicsomkertben járt volna.

Az utak rózsákkal, ibolyákkal, szegfűkkel, rezedákkal voltak behintve,

A kertben mély csend honolt. A repdeső madaraknak még a szárnycsattogása sem hallatszott.

Magdaléna megindult a virágokkal behintett úton.

Ment. . . ment ... A kert bájoló szépsége egyre változott, de élő lényt nem látott sehol.

Nagyon sokáig bolyongott.

Végre ragyogó fehérmárványból készült templom elé érkezett. Az aranyból vert cifra ajtó zárva volt, Magdaléna az ajtóhoz vezető hófehér márványlépcső egyik fokára térdelt és áhítattal imádkozott.

Rákóczi Hírlevél 28. megjelenése

A spiritiszta imádságot mondta és édes anyja nevét emlegette.

A templomajtó lassan feltárult és a vakító fényességű templom belsejéből Magdaléna édes anyja lépett ki. Kezében egy szál vérvörös rózsát tartott.

Hosszú, uszályos fehér lepel volt rajta. Arca olyan volt, mint maga a lepel. A templomajtó előtt megállott s tompa síri hangon megszólalt:

— Idéztél, leányom, íme itt vagyok, mondá s Magdaléna ereiben meghűlt a vér.

Szeretett volna édes anyjához rohanni és lábaihoz borulni. Nem tudott.

Ekkor rendkívüli fényesség terjedt szét édes anyja körül.

Magdaléna dermedt ereiben melegséget érzett. Anyja mosolygott.

— Kelj föl, édes leányom, mondá szelíden, vedd e rózsát, mely jövendő életedet jelképezi. Ilyen szép, ilyen kellemes lesz az életed imádott jegyesed mellett, akire nagy hírnév és dicsőség vár a földön. Szeresd Rákóczi honfitársait, a magyarokat, mert aki őket szereti, védő kar nélkül nem marad soha!

Magdaléna ihletlen hallgatta édes anyja szellemét. Lassan, gépiesen felemelkedett a templom márvány lépcsőjéről, oda ment édes anyja hófehér szellemalakjához, leborult előtte és könnyekig meghatva átvette a rózsát.

A szellem lehajlott, felemelte a leányt, s egy csókot lehelt homlokára.

Oh, milyen édes, milyen elragadó volt az elhunyt édes anya csókja!

Magdaléna szemeit elöntötte az öröm könnye.

Kitárta karjait; hogy megölelje a szellemet. Szólni, kiáltani akart; de ajkaira nem jött más szó, csak ez: anyám! anyám!

A szellem felmutatott az égre.

A kéklő égboltozat alján, mint káprázatos délibáb, különös kép reszketett. Nászmenet volt! Elöl tüzes félvad paripákon magyar vitézek robogtak. Kezükbén csillogó kard, lobogó zászló, kürtök, buzogányok. Utánuk gazdagon felszerszámozott két ezüstszerű mén. A mének egyikén Rákóczi Ferenc fejedelmi pompában, a másikon Magdaléna menyasszonyi díszben ült. Rákóczi szorosán a hercegnő mellett lovagolt s félkarral átölelte bájos menyasszonyát. A mátkapárt felpántlikázva kocsikon, szekereken zenélő harsonások, nemzeti zászlókat lobogtató magyar parasztok, virágot szóró leányok és asszonyok követték. Egész néparadat ömlött utánuk.

Magdaléna hercegnő szíve fölé szorította kezeit és visszafojtott lélegzettel nézte a felhők közt elmosódó csodás képet.

— Így viszen téged Magyarországra Rákóczi Ferenc, mondá a szellem s a templom aranyos kapuja mögött lassan, lassan, mintha köddé foszlott volna, eltűnt.

— Anyám ! Anyám ! Egy szót még, egy búcsúcsókot még! Rebegette Magdaléna az előtte becsapódó templomajtó elé roskadva.

De az ajtó nem nyílt fel többé. Bent, a templom fényes belsejében, orgonaszó és karének hangzott fel.

Mintha sok férfi énekelt volna szívből, lélekből, áhítattal.

Magdaléna a bezárt ajtó előtt térdelve, végig hallgatta a zsolozsmát.

A férfiak kórusa ezt a „Fohászat zengette:

Örök szellem, világok alkotója
Dicsőség néked fényes trónodon!
Te vagy az ész; a szellem birtoklója,
Tied a szív, élet és sírhalom.
Miénk a vágy, remények tündérképe,
A munka, küzdés, sóhaj, fájdalom;
De túrve túrunk, mert a küzdés bére
Tevagy oh Nő, a legszebb jutalom!
Tőled tanul szeretni már a gyermek
Eszmét, embert, nemzetet és hazát.
Férfit hőssé avatja hő szerelmed,
S ha az nagyot alkot: te alkotád!
Dicső szellem, világok építője,

Rákóczi Hírlevél 28. megjelenése

Áldd meg a nőt, ki örök szeretet.
S te Nő a küzdő férfi segítője,
Nevelj hazádnak hű testvéreket!

Az ének utolsó hangjai halkan, zsongva, zümmögve jutottak Magdaléna hercegnő füléhez.

A kórus éneke elhangzott... a hófehér márványtemplom, a csodálatos szépségű kert eltűnt . . . Magdaléna hercegnő felébredt...

Bágyadtan nyitotta ki szemeit, alig tudott magához térni. A félhomályban úszó szobában ott állott előtte édes anyja olajfestésű képe, azon módon, amint azt maga elé helyezé. A képen édes anyja jóságosan mosolygott. Épen úgy, mint a látományban, a fehér márványból épült mennyei templom előtt.

Magdaléna álma olyan élénk volt, hogy kereste a piros rózsát, melyet édes anyja szellemétől kapott. A rózsza nem volt sehol, amint nem is lehetett.

A darmstadti vár büszke tornyában egyet kondult az óra.

A szellemidézésnek vége volt, Magdaléna hercegnő fáradtan és kimerülten feküdt ágyába.

Szemeit azonban kerülte az álom. Nyitott szemekkel újra maga előtt látta édes anyja szellemét, a díszes kertet és a káprázatos nászmenetet. Hallani vélte a férfiak kórusát, azt a lágy, szívhez szóló zsongást!

— Oh, suttogeta túl boldogan, dicsőség néked hatalmas isten! Dicsőség néked, hogy árva leányodnak földi életét így megédesíted!

Szegény Magdaléna hercegnő! Igaznak hitte a látományt, igaznak vélte édes anyja megjelenését és ennek szavait, pedig az egész nem volt egyéb csalóka álomnál! ..

... És most kövessük ismét Rákóczi Ferencet . . .

Az ifjú fejedelem saját lakására vitte az olaszt. Az olasz itt röviden bevallotta, hogy Velencében egy igen előkelő úr, kinek nevét nem tudja, száz aranyat ígért neki, ha Rákóczit a Doge palota kútjába bedobja. Ő, az olasz, ki szeretett volna meggazdagodni és aki mindig irigykedve nézte a velencei urak fényűzését, vállalkozott a gyilkosság végrehajtására, de a midőn megtudta, hogy Rákóczi dúsgazdag magyar főúr, meggondolta a dolgot és szóba állott az ifjú fejedelemmel, azon reményben, hogy a kért kétszáz aranyat tőle megkapja.

A megszólítást kudarc követte. Az olasz menekült és azt mondotta amaz előkelő urnák, hogy életveszéllyel jár Rákóczit megközelíteni, amiért is háromszáz aranyal alább nem vállalkozik őt eltenni láb alul. Az előkelő úr a háromszáz aranyat is megajánlotta, s mivel Rákóczi elhagyta Velencét, meghagyta az olasznak, hogy legyen folytonosan a fejedelem nyomában, minden útja és kiadása megtérítetik, s midőn hírül hozza Rákóczi halálát, a háromszáz aranyat rögtön kifizeti neki.

Így jött utána Flórencbe. Az úton megtanították a halottámasztás híresztelésével járó kitűnő mesterségre, s mivel talált olyan házat, mégpedig a város közepén, melynek földalatti helyiségén át észrevétlenül szökni lehetett volna, letett Rákóczi meggyilkolásáról és beállott tudós halottámasztónak.

Rákóczi Ferenc ráismert és megakadályozta szökésében, holott most már elérte vágyainak netovábbját, három nap alatt a flórenciek dúsgazdag emberré tették.

Röviden összefoglalva ezeket mondotta az olasz Rákóczi Ferencnek.

Az ifjú fejedelem mindezt a legnagyobb nyugalommal hallgatta végig.

— Hogy hívják önt? Kérdé Rákóczi azután, hogy az olasz elhallgatott.

— Barbieri Antoniónak. Szüleim előkelő velencei polgárok voltak, s magam is velencei polgár vagyok.

— A pénzvágy süllyesztette ennyire?

— A pénzvágy és a körülmények. Hazánkban napirendben vannak az orgyilkosságok. Tíz olasz közül egy okvetlenül bravó.

— Szomorú erkölcsi állapotok, valóban. Azonban reám nézve ez mellékes. Ön élvezni akarja a csalárd úton összeharácsolt vagyont. Én ezt megengedném önnek, mert mindazok, kik olyan kézzelfogható hazugságnak felülni képesek, minőt ön a hír szárnyára eresztett, megérdemlik a leckét, vagyis azt, hogy pénzüket elvegyék. Csakhogy én nem hiszek önnek. Aki úgy megszokta a szabad és erkölcstelen életet, mint ön, bajosan tér a jó útra. Pénzét rövid idő alatt eltékozza s pár hónap múlva ismét ölni képes.

— Soha, fenséges úr! Soha sem tévedek többé rossz útra.

— Tiszta szívből mondja ön ezt?

Rákóczi Hírlevél 28. megjelenése

- Jó anyám emlékére esküszöm a hercegnek, hogy becsületes ember kívánok lenni.
- Bizonyítsa be tetteikkel, akkor én is segítem önt, hogy tisztességes életet élhessen.
- Mit kíván tőlem a herceg?
- Olaszországi időzésemet egy esztendőre szabtam. Legyen itteni tartózkodásom alatt kalauzom, hű kísérom. Egy év elég idő ahhoz, hogy erkölcei megváltozzanak, s hogy én önt tökéletesen kiismerjem.
- A herceg nem félne tőlem?
- Eddig sem féltem, ezentúl sem félnék. Önnek nem áll érdekében engem megölni.
- Ellenkezőleg. A herceg ismeri titkomat.
- Ön tudja ki vagyok?
- Tudom, herceg.
- Felteszi rólam, hogy különös ok nélkül nem jelentem fel?
- Lovagiasságában feltétlenül megbízom.
- Tehát nincs oka ellenem törni?
- Így felfogva a dolgot nincsen.
- Viselje magát becsületesen, egy év után elviszem magammal hazámba, hol önt senki sem ismeri, pénzén várat és uradalmat vehet, vagy katonai szolgálatba állhat.
- A herceg kegyessége mélyen meghat és megszegyenít. Ha arra gondolok, hogy én a herceg élete ellen szövetkeztem és most a herceg engem a vérpad helyett a becsületes emberek társaságába juttat, pirulnom kell.
- Örvendjen rajta s ha megtudja tartani fogadalmát, legyen büszke, hogy legyőzte önmagát.
- Kegyelmes herceg, ne legyen nyugtom a sírban s jussak örök kárhozatra, ha fogadalmamat megszegem.
- Mint becsületes ember támogatásomra mindenkor számíthat.
- Barbieri Antonio alázatosan hajlongott és tízszer-húszszor ismételte, hogy ezentúl hű szolgája lesz Rákóczi Ferencnek.
- Aztán így folytatta:
- Kegyelmes herceg, most pedig kellő fedezettel szíveskedjék velem jönni, azon előkelő férfiút, ki engem felbérelt, elfogjuk.
- Hol lakik az az ember?
- Az Arnó partján levő „Három szív”-hez címzett vendégfogadóban.
- Egyedül van?
- Öten vannak. Négyen szolgálóinak látszanak.
- Milyen nyelven beszél?
- Olaszul, de igen rosszul. Kísérői németek vagy csehek lehetnek.
- Rákóczi Ferenc égett a kíváncsiságtól. Alig várta, hogy láthassa azt a szolgálalkú embert, ki az ő elvesztésére vállalkozott. Nevelőjét, Badinyit, magához kérte s hárman ő, Badinyi és az olasz, neki indultak az éjszakának.
- Antonió az Arnó partján álló „Három szív”-hez címzett vendégfogadó előtt megállott.
- A fogadó emeletes, tornácos épület volt. Egyike a legjobb fogadóknak Flórencben. Vendégei rendszeren előkelő külföldi utasok voltak, kik nagy kísérettel jártak és gazdagon fizettek.
- Ablakai az Arnó folyóra néztek. Festői látványt nyújtott e helyről Flórenc városa, mely az Arnó gyönyörű völgyében fékszik s az Apenninek ágaitól van körülveve. A vendéglő ablakából látni lehetett a kékes ködben úszó Monte Morellót, mélynek fenyesekkel koszorúzott csúcsa kilencszázharmincznégy méter. De látni lehetett a Palazzo Vecchiót, a nagy várszerű s városházul szolgáló épületet, magas pártázataival és karcsú tornyával; a híres székesegyház kupoláit, a Cattedrale di S. Maria del Fiore és ennek nevezetes épületekkel övezett környékét.
- Nem utolsó embernek kellett tehát lenni annak, kii a „Három szív”-hez címzett vendégfogadóba szállott.
- Antonió a vendéglő kapuján függő nagy fakalapáccsal hármat ütött a kapuajtóra.

Rákóczi Hírlevél 28. megjelenése

Alig hangzottak el a tompa kalapácsütések, az ajtó feltárult s maga a pocakos vendégfogadós állott az érkezők előtt. Egyik kezében mécsset, másikban egy csomó kulcsot tartott.

— A Magyarországból jött főúrnak jelentse be, hogy legjobb barátja megérkezett és jó hírt hoz, mondá Antoniό a fogadósnak.

— A főúr alszik, viszonzá a vendéglős.

— Költse fel, fontos hírt hozok.

— Lépjenek be, majd megpróbálom, szólt a fogadós és feldőcögött az emeletre.

Rákóczi és Badinyi mélyen behúzódtak köpenyeikbe. A vendéglős csakhamar visszatért.

— A főúr nem alszik, várja önt, mondá a fogadós és a kezében tartott mécsessel megvilágította az emeletre vezető lépcsőket.

— Menjünk, szólt Antoniό a mögötte álló két előkelő magyarnak.

Mind a hárman felmentek az emeletre. Antoniό benyitott a magyar főúrnak nevezett cinkos szobájába. Rákóczi és Badinyi utána. A szoba közepén álló asztal mellett gazdag magyar ruhába öltözött férfi ült. Előtte karos gyertyatartó, melyben hat szál viaszgyertya lobogott. Hogy mit csinált, az érkezettek nem tudták kitalálni, mert előtte az asztalon semmi sem volt.

— Mi az, ön nincsen egyedül? Kérdé a férfi meghökkenve s hirtelen felállott.

— Hárman jöttünk, viszonzá Antoniό bátran. Íme elhoztam az ön által keresett Rákóczi Ferencet is!

Ezzel félre állott, hogy Rákóczi fejedelmi alakja egészen láthatóvá legyen.

Rákóczi széjjel lebbentette magán a bokáig érő sötét köpenyeget, s büszkén felemelt fölve a férfi elé állott.

— Rákóczi! rebegte a férfi megrémülve.

— Kerkóczi! mondá az ifjú fejedelem, aki a magyar főúrnak rögtön ráismert Absolon Dániel inasára.

Kerkóczi a szék támlájába kapaszkodott, hogy ijedtében össze ne essék.

— Hitvány féreg, szólt Rákóczi mély megvetéssel, te mertél életem kioltására vállalkozni, te, ki anyám várában, Munkácson kegyelemkenyéren nőttél fel? Szólj, mit csináljak most veled?

Kerkóczi az első percben, a meglepetés hatása alatt egészen összetörni látszott; de, — címeres gazember lévén, — csakhamar erőt vett magán, legyőzte ijedtségét, összeszedte magát és színlelt hidegvérrel szembeszállott Rákóczival.

Erős és hatalmas fegyver volt nála, bátran szembe szállhatott.

— Herceg, szólt Kerkóczi nagy ügyességre valló előkelő mozdulattal, kegyelmed úgy ront be hozzám, mint egy haramia. Aljas cselekedettel vádol, holott erre nincs oka. Ki merészeli azt állítani, hogy én a herceg élete ellen törni szándékozom? kérdé Kerkóczi menydörgő hangon és rossz olaszszággal.

— Én! szólt Antoniό kemény mellét kidüllesztve.

— Nem ismerem az urat, most látom először az életben, kiáltott Kerkóczi.

Antioniό felkacagott.

— Jól van jól, mondá fejét csóváltatva. A herceg úr majd kideríti a többit. Kövessen, különben gallérjánál fogva viszem a városházára.

— Ön egy aljas rágalmozó, hősködött Kerkóczi tovább. Kikérem magamnak az ilyen alávaló beszédet és gyanúsítást, különben rögtön elfogatom mind a hármójukat.

— A színjáték rosszul sikerül, jegyezte meg Rákóczi. Csendesebben hitvány inas, lódulj előttem, a komédiát a városházán folytatjuk.

— Rákóczi Ferenc herceg uram, szólt Kerkóczi, büszkén kiegyenesedve, I. Lipót császár ő felsége nevében megtiltom önnek a további sértegetést. Én nem vagyok hitvány inas, hanem igenis a bécsi legfőbb hadúr megbízottja, íme megbízó levelem, olvassa, jogom van önt a külföldi hatalmak közbenjárásával letartóztatni is!

E szavak után Kerkóczi zsebébe nyúlt és nagy pecsétes pergamentet húzott elő.

Rákóczi átfutotta az írást, megvizsgálta a pecsétet, a császár és Kollonics aláírását s mind ezeket igaznak és valódinak találta.

Az okmányban az állott, hogy I. Lipót császár, mint Rákóczi törvényes gyámja, felhatalmazza Kerkóczi magyarországi alattvalót, hogy gyámja fölött külföldi útjában titkon örködjék, őt a veszélytől óvja, ha pedig valamely veszélybe mindenáron bele rohanni akarna, őt, Rákóczit erőszakkal, a külföldi fejedelmek segédelmével útjából visszafordíthassa.

Rákóczi Hírlevél 28. megjelenése

— Alávalóság! mondá Rákóczi az okmány átolvasása után és azt mély undorral Kerkóczi elé, az asztalra dobta.

— A császár tetteit nincs joga a hercegnek ilyen keményen megbírálni, viszonzá Kerkóczi, győztes tekintetei méregetve a meglepett s az okmány tartalma miatt elkomorodott Rákóczit.

Aztán így folytatta:

— Most már félig-meddig tudja a herceg, miért tartózkodom Flórencben. Ez az olasz hazudik, költött dolgokat beszél, nekem soha gondolatomban sem volt a herceg életét kioltani.

— Mit mond ez a haramia? Kérdezte az olasz Rákóczihoz fordulva.

Rákóczi megmondta olaszul.

Antonió heves vére felfortyant erre. Indulatosan Kerkóczi elé ugrott és azt mondta neki, ha még egyszer tagadni meri a cinkosságot, úgy üti arcul, hogy holtan terül el a földön.

Antonió a milyen markos és hevesvérű legény volt, ezt mégis cselekedte volna.

Kerkóczi azonban egészen más irányt adott a beszédnek és egyúttal az egész orvtámadási ügynek.

— A te kiküldetésed ellen, szölt Rákóczi komoran, tiltakozni fogok, ilyen alávalóságot nem tűrök meg a hátam mögött sem. A szándékolt bérgyilkosságot ország-világ előtt szellőztetni fogom, s majd kiderül, mennyiben volt benne részed. Jó éjszakát!

A fejedelem menni akart..

— Maradjon még a herceg, ha már a késő éjjeli idő dacára hozzám fáradni méltóztatott, szölt Kerkóczi rideg udvariassággal s előbbi meglepetéséből egészen lecsillapodva.

— Egyelőre végeztünk, menjünk urak, mondá Rákóczi.

— A császártói levelet hoztam kegyelmednek,

— Nekem? Kérdé a fejedelem és visszafordult.

— A titkos felügyelet csak mellék megbízatásom folytatta Kerkóczi és zsebéből egy másik okmányt húzott elő.

Tulajdonképpen azért küldtettem a herceg után, hogy ezt a levelet átadjam, vagyis tudassam a herceggel, hogy menyasszonya, Darmstadti Magdaléna hercegnő ő fensége rövid pár napi szenvedés után hazájában meghalt.

Rákóczi Ferenc egész testében összerezett e szavakra. A hír olyan váratlanul és olyan nyersen lett tudtára adva, hogy pillanatokig szólani sem tudott.

Remegő kézzel nyúlt a feléje tartott levél után. Felbontotta. A levélben maga a császár tudatta vele Magdaléna elhunytát!

Milyen óriási ügyességgel kellett Eleonóra császárnénak dolgozni, hogy a különben becsületes szívű császárral, de magával az egész bécsi udvarral elhitette Magdaléna hercegnő halálát.

Abban az időben lóháton és kocsival közlekedtek az emberek, nem volt vasút és távírda, rossz akarattal tehát messze országokban élő személyekről lehetséges volt álhíreket költeni és terjeszteni. Korunkban ilyesmi lehetetlen volna, szinte hihetetlenül hangzik. Pedig úgy volt, Eleonóra császárné olyan ügyesen csinálta a dolgát, hogy úgy Ausztriában, mint Magyarországon elhitték Magdaléna hercegnő elhalálózását.

— És miért tudatod velem ezt ilyen későn? kérdé Rákóczi az inasból lett követet következetesen tegezve. Úgy tudom, már Velencében is sarkamban voltál?

— Felsőbb parancs folytán, fenség. Utasításom volt. hogy mulatozásait ne zavarjam meg, s csak akkor adjam át a császári levelet, midőn hercegséged Olaszország szépségeivel betelt és hazájába visszatérni óhajt. Jelen találkozásunk megszegette velem az utasítást, mivel bizonyítani akartam felségednek, hogy nem járok tiltott utakon. Most már egészen tudja, miért jöttem utána.

Rákóczi Ferenc kebelébe rejtette a császár levelét.

— Azt hiszem, mondá felindulástól remegő hangon, megbízatásodnak eleget tettél és vissza mehetsz második hazádba, Bécsbe. Legalább én meg ne lássalak többé és hírt ne halljak rólad!

— De én se halljak! kiáltott közbe Antoniő, öklével Kerkóczi orra előtt hadonászva.

— Míg a császár vissza nem hív, nem távozhatom, felelte Kerkóczi röviden.

Rákóczi nem tartotta érdemesnek válaszolni. Badinyi karjára támaszkodva kiment a szobából.

Nevelője nem tudta eléggé vigasztalni. Otthon lerogyott az asztalra, kezeibe temette arcát és — keservesen zokogott.

Rákóczi Hírlevél 28. megjelenése

Siratta Magdalénát, bájos szép menyasszonyát, kinek emlényét kebelén viselte és a kit ifjú szívének egész melegével megszeretett.

Két nappal később gróf Aspermont futárja is megérkezett. A gróf szintén felült a császárné által kigondolt hírek és gyönyörű szép levélben közölte sógorával Magdaléna korai elhervadását.

A gyász hír vétele után Rákóczi Ferenc, — Medici Heléna és a többi könnyűvérű asszonyok igen nagy sajnálkozására, — visszavonult a társaságtól.

Szóvalan és zárkózott lett. Kíséretén kívül csak azokkal érintkezett, kikkel tudományos és; művészeti kérdésekben dolga akadt. Az olaszt kimentette a flórenciek körmei közül, s az megtarthatta aranyait. Viszonyásul gondos, figyelmes, és hű szolgálja lett megmentőjének, s ő, az egykori bravó jobban vigyázott Rákóczi életére és egészségére, mint akármelyik magyar lovag.

Boross Vilmos

<http://rakoczielete.com/8-fejezet-szellemidezes/>

- Elbeszélő költemény -

*Jelige: „Si Deus pro nobis, quis contra nos?”
Rákóczi jelmondata*

Gyűlnek a vezérek: Bercsényi és Bottyán,
Bezerédi, Balog, Géczy, Czelder Orbán,
Illosvay Péter, a hős Jávorkával,
Csak Ocskay nincs itt nehányadmagával.
Felállanak sorban s Rákóczira néznek,
Fény csillog szemében mindenik vezérnek,
Várják a parancsot. Rákóczi megszólal,
Méla keserűség ömlik ki a szóval.

„Fiaim, vitzek! Szóm vagyon hozzátok:
A császár kegyelme sugárzik reátok!
Ki velünk megúnta, ki pihenni vágyik,
Jobb, ha még e perczben zászlóntól megválí!
Ki elhagyni akar, lépjen ki a sorból!”
... Rákóczi megérti a kelő morajból,
Hogy senbki se' vágyik császár kegyelmére,
Inkább bösz csatákon folyjon ki a vére.

„Nem kell kegyelem!” – harsogják mindnyájan,
„Árulást a császár tőlünk ne kívánjon!
Utolsó csöpp vérig harcolunk melletted,
Nem kérünk, nem adunk senkinek kegyelmet!”
... Esze Tamás vágat, habzó lova nyerít:
„Fenséges nagy uram! elárúlt az egyik!”
S mint a vihar szágúld a hír szerteséjjel:
„Elhagyott Ocskay még ezen az éjjel!”

„Igaz! ó, igaz hát, mit az asszony monda:
Árulók kísérnek mindenütt nyomomba!”
„Halál a fejére!” – zúgja a kurucz had,
S kél utána átok s lesújtó kárhozat.
„Hej, Ocskay László kerülj a kezünkre!
Esküszünk mindnyájan igaz istenünkre,
Hogyha el nem pusztúlsz, ha addig megéred,
Az ebek nyalják fel gaz, fekete véred!”

Rákóczi Hírlevél 28. megjelenése

„Fiai, vitézek!” – szól Rákóczi újra,
Mintha oszladoznék szívet tépő búja.
„Földönfutó koldus léssen majd belőlem,
A törvény betűi ítélnék felőlem!
Az, a kiért szívem áldozatra készül,
A haza szent földje, kitép a szívéből!
Hitvesem, gyessmekim a börtön feneklén,
De én hű maradok, - Isten úgy segítjen!”

„Utánam kuruczok! Zúgjanak az ágyuk,
Legyen árulóknak utolsó órájuk!
Lóra hű vitézim, vonjuk ki a kardot,
Megőriz az minket, a ki eddig tartott.
Mint a zúgó szélvész, mint a vészes orkán,
Nyargaljunk keresztül az ellenség sorján;
De ha másképp lenne, meg fogom mutatni,
Mint tud egy Rákóczi a honért meghalni!”

Fölpattan lovára, vágta a hadéltre;
Földereng az égnek keleti szegélye,
Oszlik a sötétség, virradóra fordul,
A fől szálló napnak a vére kicsordul;
S alá hinti rájuk szíve minden vérét,
Bibor fénybe vonja kuruczok vezérért;
Egy sugára rászáll nemes homlokára,
És a gond eloszlik, mint az éji pára.

„Menj Rákóczi Ferencz! Úgy lesz, a mint mondád!
Megírják a törvény szégyenletes pontját,
Árulóknak fognak bélyegezni téged,
A ki a hazára hoztál dicsőséget!
Kitörlik nevedet nemesek sorából,
Az lesz a nemes, ki téged elárúl;
Kincseid fölosztják, mint Krisztus ruháit,
S még sírodra sem jut a hazai pázsit.

Menj Rákóczi Ferencz! s vele ti is hősök!
Születnek idővel lelkes hegedősök,
A kik csöndes estén, békés unokáknak
Mesélik nagy sorját a kurucz világnak.
Márvány-tenger partján zarándok-út léssen,
Befogad a nemzet szívébe egészen,
S azt a szégyen foltot, mely nevedet fődí,
Tíz millió magyar fogja kitörölni!

Egész Magyarország talpra kél egyszerre,
Utánad fog menni a Márvány-tengerre:
Zászló erdők között fognak visszahozni,
Még a pogány is fog érted imádkozni.
Gyöngye, öreg lantos előveszi kobzát,
Nevedet tündérek ajkaira hozzák,
S énekel majd rólad késő nemzedéknek,
Búbánatos hangon csendülvén az ének.

1) A császári udvar egy előkelő asszony által akarta Rákóczit megadásra bírni.

(Kivonat az EME. ig.-vál. 1904. júl. 6.-i ülésének jegyzőkönyvéből)

„A bölcsészeti-, nyelv- és történettudományi szakosztály betérjeszti a felkért bírálók jelentését a Kovács Sámuel-pályadíjra beérkezett 8 munkáról. A jelentés alapján az ig.-vál. a „Rákóczi” cz. költői elbeszélésnek, mint „költőileg értékesebbnek”, „társai közt viszonylag legjobbnak és egészben véve irodalmi színvonalon álló költeménynek” a díjat kiadja. A jelíges levélből Révai Károly (Nagyság, Déva mellett) neve tűnt ki; a többi jelíges levelet a választmány nyilvánosan elégette.”

II. Rákóczi Ferenc mai igaz örökösei

2012-11-21

A Nagyságos Fejedelem bizonyára nagyon meg lenne elégedve a munkájukkal. A helyzet azóta jottányit sem változott. Idegenszívú és semmilyen identitású kerékkötőkkel való küzdelemlről szól a következő történet is, ugyanúgy, mint az övé. A Rákóczi Öröksége Egylet úgy öt évvel ezelőtt a Kurucok ning.com nevű internetes csoporttal indult, ahol a magyar történelemlről folyt a magánbeszélgetés és különböző anyagok feltöltése. Ennek az oldalnak a fizetössé válása és ebből fakadó megszűnése után a csapat átköltözött a facebookra. A menedzsment ma is ott folyik. A csoport lelke és egyben az egésznek az elindítója és fáradhatatlan főszervezője László Ferenc.

Az egylet legfontosabb célkitűzése a Rákóczi-szabadságharc emlékének és a fejedelem személyének méltó helyére való emelése a mai közéletben. Egy Rákóczi-emlékévet is megcélzott az egylet.

Ennek a mai, magyar- és Rákóczi ellenes helyzetnek a hatására született meg Feriben idén a gondolat, hogy két, gyönyörű, korhű Rákóczi-zászlót csináltasson, amelyeket majd valamikor méltó környezetben lehet elhelyezni.

A két csodaszép zászlót 2012. március 15-én a Hazatérés Templomában ifjú Hegedűs Lóránt felszentelte.

A zászlók felszentelése

Mielőtt a zászlók elhelyezése megtörtént

“Idén június 16-án a Rákóczi – szabadságharc kezdetének napján vittük el első alkalommal a Fejedelem sírjához a Rákóczi Öröksége Egylet által ajándékozott zászlókat. Akkor még nem hagytuk ott, de mára már méltó helyükön vannak történelmünk leghosszabb szabadságharcának zászlai.”

Czaboczy Abaházi Livia és László Ferenc a zászlókkal 2012. június 16-án

Ez évben, az egylet 2011-es kassai megemlékezése után már második alkalommal

“Küzdelmekhez méltó elszántsággal és fáradtságot nem ismerő kitartással indultunk el őszbe hajló zarándoklatunkra 2012. október 27. hajnalán annak a magasztos feladatnak beteljesítésére, melyért oly sokáig áhítoztunk.

A Rákóczi Öröksége Egylet és a Rákóczi Lovasai Hagyományörző Egyesület szervezésében ünneplőbe öltöztetett lélekkel szárnyaltunk a nagy nap megünneplésére Erdélyből, Felvidékről és Csonkahun különböző régióiból, hogy II. Rákóczi Ferenc újratemetésének 106. évfordulóján megemlékezzünk a Nagyságos Fejedelem sírjánál.

Háromszáznál is több magyar honfitársunk sereglett egybe a kassai dómba, a magyar nemzet fejedelmének sírjához.” – idézet a felvidék.ma nevű felvidéki magyar internetes hírportál megemlékezéséből.

László Ferenc írja az előzményekről: “Még a honvédelmi miniszter is, akinek a titkárságáról olyan telefont kaptam, hogy a miniszter úr csak abban az esetben fog eljönni Kassára, ha ez az esemény magának a miniszter úrnak az imidzsét emelni fogja. Én meg válaszként annyit mondtam, hogy: Tudja, mit? Vegye tárgytalannak a meghívást. Nekünk a Rákóczi Örökség többet jelent, mint “emelgetni” a miniszter úr tekintélyét... Ennyi...”

Az eredeti elképzelés szerint a kassai magyar konzulnak akarták volna átadni a zászlókat a magyarok, aki hónapokig tartó huzavona után végül elutasította az átvételt.

Sok magyarszívú ember adta össze a pénzt erre a két zászlóra, amelyeket egy magyar zászlókészítő cég tökéletesen korhűen és gyönyörűen készített el. A zászlótartó pedig, amelyben ezek Rákóczi szarkofágja mellett őrt állnak, egy ügyeskező csoporttárs keze munkáját dicséri.

Az ünnep fénye

Utólag

Az utólagos reakciókban sem volt hiány. Az eseményről bőségesen tudósítottak a nemzeti érzelmű hírportálok. A hivatalos sajtó valahogy nem annyira, de ezen mi már nem lepődünk meg. Sokaknak láthatólag savanyú volt a szőlő, de ezen aztán már véggépp nem lepődünk meg!

Ezt írja Balassa Zoltán kassai “magyar” helytörténész és idegenvezető utólag:

“Most a zászlók ott szégyenkeznek és pirulnak az altemplomban, mert néhány akarnok nyilván megdicsőülve átadta azokat – senkinek.”

Erre László Ferenc:

“Volt is dicsőség. Az pedig a Jó Istené volt! Senki másé. Nekünk csak erőt, hitet és kitartás adott ahhoz, hogy elvégezzük, amit feladatként kaptunk. Mi megtettük. Nincs miért szégyenkeznünk. Akik ott voltak, mindent láttak.”

A kassai érsek, Monsignore Bernard Bober pedig egy szlovák nyelvű levelet küldött az egylet megkeresésére válaszolva. Utólag.

Rákóczi Hírlevél 28. megjelenése

Monsignore Bernard Bober válaszlevele

A levél magyar változatát Czáboczy Abaházy Lívia kassai honfitársunk fordításában közöljük. Íme:

Nyilatkozat a 2012. október 27-én a Rákóczi-kriptában tett látogatásukról

„Boldogok a békeességben élők, mert Isten fiainak hívják majd őket.“ (Mt. 5.9)

Tisztelt László Ferenc Úr,

Kassa itthon és külföldön is úgy ismert, mint multikulturális és többnemzetiségű város, ahol több nemzetiség békében megfér egymás mellett. Egyedülálló műemlékei vannak, amelyekre a város lakosai joggal büszkék, és mindenkit szívélyesen fogad, akik azért jönnek, hogy örömljen a szépségükben. Ezek közé tartozik II. Rákóczi Ferenc kriptája a Szent Erzsébet-dómban. A 2006-os évben egy nemzetközi vállalkozás jött létre Kassán, amikor II. Rákóczi Ferenc fejedelem földi maradványai elhelyezésének 100. évfordulójára emlékeztünk meg a Szent Erzsébet-dómban, és említésre méltattuk a fejedelem eseménydús életét az 1704-1711-ig tartó Habsburg-ellenes felkelésben. Megemlíthetjük még a 2007-ben felújított kriptát, ezzel is bizonyítva, hogy számunkra a történelem nem közömbös. Jelenleg a Szent Erzsébet-székesegyház is nagy részben felújítás alatt áll, és tudniillik, az egész város 2013-ra készülődik, ugyanis ebben az évben Kassa az Európa Kulturális Fővárosa szerepét tölti be, amely várhatóan növeli majd a város látogatóinak számát is.

Nehéz szívvel merem megjegyezni, hogy az Önök hozzánk címzett levele, melyben értesítenek bennünket a látogatásuk szándékáról a Szent Erzsébet-dómban, csak az Önök látogatása után érkezett meg. Önök nem is akarták megvárni a mi válaszunkat. Az Önök előre be nem jelentett látogatásuk után (kb. 150 korhű ruházatba öltözött ember) a székesegyházban történtek, az ott éppen imádkozó egyes hívő emberekben vegyes érzelmeket váltott ki. Ezért megkérem Önöket, hogy a jövőben tartózkodjanak a hasonló meglepetések okozásával.

Az Önök tevékenységéről ismertetni fogom a szlovákiai magyar konzulátust, hogy lépéseket tehesünk a fölösleges feszültség elkerülése érdekében. Mi azt szeretnénk, hogy a mi városunkban az emberek a szeretet szellemében és kölcsönös megértésben találkoznának és ismernék meg egymást.

Remélem, hogy a jövőben az Önök látogatásai és találkozóai ebben a szellemben történnek majd meg.

Üdvözlettel:

Mons. Bernard Bober, érsek-metropolita

Érkeztek szívbeli megnyilatkozások is

Levél a felvidék.ma főszerkesztőjétől:

Tiszteletem!

Csak most olvastam az előző levélváltást Balassa Zoltánnal. Finoman fogalmazva felháborított Balassa hozzáállása és a stílusa... Az Ön válasza viszont tetszett.

További jó munkát kívánva maradok tisztelettel Czintula Gyöngyi

A zászlók pedig ott állnak rendületlenül a kassai dóm altemplomában, a Nagyságos Fejedelem szarkofágját őrizvén. Sok rosszindulatú és rettegő ember szorgos tevékenysége sem tudta megakadályozni ezt.

Így állnak ott most is

A munka pedig nem áll meg, a honszeretők nem hagyják magukat elriasztani. A kassai megemlékezésből – amely már a második a sorban -, hagyományt kívánnak teremteni.

Az egyesület további tervei között szerepel többek közt Rákóczi-zászlók elhelyezése a krasznahorkai várban is. A már folyamatban lévő dolgok közül pedig a legfontosabb az ORFK-nál már bejelentett, 2013. június 16-án megrendezendő Rákóczi emlékmenet. Egyre többen csatlakoznak hozzá.

“2013. június 16-án (A MAGYAR TÖRTÉNELEM LEGHOSSZABB SZABADSÁGHARCÁNAK 310. ÉVFORDULÓJÁN) Budapesten a Hősök terén lévő Rákóczi szobortól a Kossuth téren lévő Rákóczi szoborhoz fogunk emlékmenetet szervezni.

Minden magyar ember részvételére számítunk!”

[<http://www.facebook.com/events/455455864498223/>]

Alakul:

“2012. október 18-án volt a Hagyományörző és Történelmi Nemzetőr Szövetség vezetőségi ülése. A elhangzottak alapján egyhangú támogatásáról biztosította a szövetség a jövő évi, 2013. június 16-i rendezvényünket. Csatlakoztak az emlékmenethez 50 fővel. Vivát!”

“Tegnap a Hagyományörző és Történelmi Nemzetőr Szövetség 50 fővel csatlakozott a Rákóczi emlékmenethez. Ugyancsak tegnap kaptam az értesítést, hogy az Új Magyar Gárda Pest megyei százada is csatlakozott az emlékmenethez.

Rákóczi Hírlevél 28. megjelenése

Már korábban a Magyar Nemzeti Gárda is csatlakozott, a Nemzeti Érzelmű Motorosok, a Szkíta motorosok, a Nemzeti Őrsereg is csatlakozott már az emlékmenehez. Csak így tovább !!
Ha Isten velünk, ki ellenünk?"

A Nagyságos Fejedelem eseménydús élete után elégedetten pihenhet a kassai szarkofágban. Van, aki tovább viszi a zászlót!
Sok csapás ellenére mindig van, aki tovább vigye.

Forrás: radicalpuzzle.blogspot.com

"Nohát magyar kapjad az üdőt,"

<http://www.youtube.com/watch?v=hxcv6IN6Nfg>

309 Év után végre méltó helyükre kerültek a Rákóczi-szabadságharc zászlai

2012, november 12

II. Rákóczi Ferenc újratemetésének 106. évfordulóján a Rákóczi Öröksége Egylet és a Rákóczi Lovasai Hagyományőrző Egyesület a fejedelem és gróf Bercsényi Miklós főgenerális sírjánál az Anyaországban felszentelt szabadságharcos zászlókat és a kegyelet koszorúit helyezte el.

Az alábbiakban a Rákóczi Öröksége Egylet beszámolóját olvashatják:

Küzdelmeinkhez méltó elszántsággal és fáradtságot nem ismerő kitartással indultunk el ősze hajló zarándoklatunkra 2012. október 27. hajnalán annak a magasztos feladatnak beteljesítésére, melyért oly sokáig áhítoztunk.

"Mert a jó ügynek végre győzni kell!" Petőfi Sándor

Rákóczi Hírlevél 28. megjelenése

A Rákóczi Öröksége Egylet és a Rákóczi Lovasai Hagyományörző Egyesület szervezésében ünneplőbe öltöztetett lélekkel szárnyaltunk a nagy nap megünneplésére Erdélyből, Felvidékről és Csonkahun különböző régióiból, hogy II. Rákóczi Ferenc újratemetésének 106. évfordulóján megemlékezzünk a Nagyságos Fejedelem sírjánál..

Háromszáznál is több magyar honfitársunk sereglett egybe a kassai dómba, a magyar nemzet fejedelmének sírjához.

Törekvéseink egyik hűséges pártfogója és támogatója dr.Morvai Krisztina EP képviselő asszony aki szintén jelen volt, és pár mondattal köszöntötte a résztvevőket.

Ifj.Tompó László irodalomtörténész előadása követte, akinek lelkében még égő tűz a bizalom, mert azt hirdeti számunkra, hogy II. Rákóczi Ferenc fejedelem szelleme él, és élni fog, míg magyar szív dobog a Kárpát-medencében.

Ináncsi József a Magyar Nemzeti Gárda parancsnoka is tiszteleggel méltatta nemzetünknek azt a vezéregyéniségét, akinek alakjába még mindig nem lenne késő belekapaszkodnunk, mert cselekedetei minden időn túlszárnyalva megmutatják, mi a teendők e zivataros jelenben.

Az ünnepélyes megemlékezés szónoklatait Kázmér István a Borsi Rákóczi várkastély gondnoka zárta.

Megemlékezésünk végállomásához – II. Rákóczi Ferenc fejedelem és gróf Bercsényi Miklós főgenerális sírjához - érkeve Czáboczký Szabolcs kassai diák szavalata után az Anyaországban felszentelt szabadságharcos zászlókat és a kegyelet koszorúit helyeztünk el, jelezve a történelem számára azt az utat, melyre minden hithű magyarnak érdemes lenne odafigyelnie mert számunkra nincs más út csak a Rákóczi-útja, melyen ha megtanulunk járni, soha meg nem szégyenülünk, mert pusztá kötelességünk egy Istenben bízó harcos törekvéseit követni!

Népmonda Rákócziról

2011. június 28

Most egy kis pihenőként, engedjétek meg, hogy a mesék, népmesék helyett elvigyelek benneteket olyan tájaira Nagy-Magyarországnak, ahol múltunk emlékeit őrzik a népmondákban, és annak nyomait a valós tárgyak. Lehet, hogy szép mesék, lehet, hogy igazak, ám egy biztos, arra alkalmasak, hogy a letűnt időkbe vissza-visszapillantassunk, azokról megemlékezzünk. A közsímerőbb mondai hagyományokat többségében mellőzöm, azok már feldolgozásra kerültek.

Rákóczi utolsó hazai emlékei

Van nekünk egy nagyságos vezénylő fejedelmünk. Igen, van és nem volt! Van, mert a magyar olyan, akit szívébe zár, az nem halhat meg soha. Számunkra ma is élő alak Szt. István, Szt. László, vagy Kossuth Lajos.

Ilyen élő, legendánk Rákóczi Ferenc is, aki visszaadta hitünket, aki újra dicsőségesnek, büszkének mutatta meg a magyart a világ szemében. Szinte alig van kies hazánknak olyan tája, ahol a jónép ne őrizné emlékét ilyen, vagy olyan formában. Ha arra járt, arról beszél, ha nem, hát akkor meg, szép színes regét talált ki. No, azért az utóbbi nem is annyira igaz, hiszen mese az, amit nem hiszünk el. Amit pedig Rákócziról mesélnek Salánkon, annak igazságát még a vak, süket és sánta dédöreganyám se vonja kétségbe, mert saját szemével látta, saját fülével hallotta, s azért jött el hozzám, hogy mindazt, amit alább leírok, bölintásaival igazolja.

Salánk határában, ha átkelsz a Szalván a Kővár –domb melletti hídon, tudd, valamikor a nagyságos fejedelem is erre járt. Akkoriban rozoga kis híd állott itt, meg is botlott a fejedelem lova rajta, alig bírta felkapatni a folyócska oldalán. Annak martja, egészen a dombig pedig telis-tele volt az kövekkel. Miért írom, hogy volt, annak egyszerű az oka: e köveken ott maradtak a fejedelem lovának patkónyomai, s az emberek azokat, mind hazavitték, úgy őrizték, mint a szemük fényét. Dédnagyanyám még annál is jobban, hiszen mikor nekem az egyik ilyen követ megmutatta, arról már le volt csókolva a patkónyom. Azt meg majdnem elfelejtettem mondani, hogy nem egyedül vágatott arra Rákóczi, vele volt néhány hűséges kuruca, többek között Mikes írdeák is, akit ugyancsak nem kell senkinek bemutatnom, hiszen Zágonban még most is ott ragyog csillaga, tisztán, fényesen. Hűségéről meg igazán csak nem kell mit írnom, hiszen, minden jó magyar tudja, még a bujdosásban sem hagyta el szeretett fejedelmét. E hűségének, rajongásának ékes bizonyítékát adta most is, midőn a fejedelem a nagy ijedelemben, mert lova botlásakor kis híján a folyócskába esett, na meg fárasztó lovaglás után nagyon megszomjazott, Mikes diák látván ura fáradtságát, leugrott lováról, s a domb alján talált hűs forrás vizéből kalapját telemerítette és úgy vitt vizet a fejedelemnek. Rákóczinak pedig annyira megtetszett a friss, kristálytiszt víz íze, hogy míg Salánkon tartózkodott, csak e forrás vizét volt hajlandó meginni. E kutat, azóta hívják Mikes-kútjának, a dombot pedig Mikes dombjának nevezték el.

De nemcsak Mikes-kútja és a domb az egyetlen emlék Rákóczi nagyságos fejedelem látogatásáról. Sajnos, azt a szőlőhegy aljában épült kastélyt, melyben megszállt, 1717-ben a krimi tatárok felégették, ma már nyoma sincs. Ám, kapaszkodj fel a Hömlőhegy ormára, gyönyörködj le onnan, melyről fél Magyarországot be lehetett látni. Búsulj el azon, hogy ma már nem Magyarországot látod. Hiába, no, a kegyetlen történelem mosodájában szépen összehúzták a bekecses rajtunk. Ne a bekecses szidd, mert az jó magyar anyagból készült, a mosónő a ludas ebben, ez a vén Európa, aki egyik fülére vak volt, a másikra pedig siket, rossz mosóport használt, rossz mosógépben mosott. Nem akarta látni a magyar könnyet, nem akarta hallani a magyar sikolyt. A Hömlőhegy tetején lévő hatalmas, lapos kővön, melyet megbámulhatsz, írta Rákóczi utolsó rendeleteit, könnyes levelét a nemzethez, melyben hűségre, hitre, reményre biztatta elárvult népét. A további út már a bujdosás keserű útja volt. A bujdosás jó Mikes írdeákkal, hűséges kuruclakkal társaival együtt. Ezért kérlek, kíváncsi utazó, vedd le kalapod e kőnél, és emlékezz. Emlékezz jó és nagyságos vezénylő fejedelmünkre, annak hű embereire. Emlékezz a magyarok dicső csatáira, melyeken függetlenségét, áldott magyar hazáját védte. Emlékezz, mert amíg ezekre emlékszel, addig él a magyar, él Rákóczi és a nemzet minden hős fiának dicső halála nem volt hiába való.

<http://blog.poet.hu/nemojano/nepmonda-rakocziról>

Rákóczi-emlékek Európában

Főhajtás a mi fejedelmünk előtt

Hunyad – Habár a többi magyar történelmi egyházakban még folyt az ünnepi vasárnapi program, népes közönség töltötte meg tegnap délelőtt a dévai Melite református gyülekezeti házat II. Rákóczi Ferenc és a kuruc mozgalomnak szentelt kiállítás megnyitó ünnepségén. A dévaiak egy hétig megtekinthetik a nagyfejedelem európai emlékekről szóló, 55 pannós gazdag fotókiállítást.

Fiatalok és idősök, dévai magyarok és budapesti vendégek. Rákóczi Ferenc emléke mindnyájunknak példaértékű Nemzetek feletti összefogás a szabadságért

Istennel a Hazáért és a Szabadságért! A vezénylő elvéhez mindig is hű II. Rákóczi Ferenc több volt nagyfejedelemnél, a mi fejedelmünk volt, hangsúlyozta Schreiber István, az EMKE dévai elnöke. Hiszen Rákóczi nemcsak a magyarok nagyfejedelme volt, hanem az erdélyi románoké és szászoké, kárpátaljai ukránoké, a felvidéki szlovákoké egyaránt. A Rákóczi szabadságharc emléke bekerült mindezen népek folklórájába, az 1703–1711 közötti leghosszabb magyar szabadságharc volt az utolsó alkalom, amikor Erdély valamennyi népei összefogtak a nemes cél érdekében.

A bevezető után Beregméri Szigeti Huba, a Dévai Nagy Kamilla által Budapesten létesített krónikás-zene iskola növendéke énekelt, illetve elszavalt néhány Rákóczi-ról szóló dalt, verset.

A körút Kassába vezet

A kuruc szabadságharc háromszázadik évfordulójaig bőven van idő számos emlékünnepe megrendezésére Európa-szerte, hangsúlyozta Martényi Árpád, a budapesti Rákóczi Szövetség országos titkára. A Déván is megtekinthető vándorkiállítás ugyanis éppen a Rákóczi emléket ápoló civilszervezet rendezte, együtt a világban lévő magyar történelmi emlékek felkarolását zászlajára tűző másik budapesti civilszervezettel.

A híres Báthori, Rákóczi (apai ágon), illetve Zrínyi és Frangepán (anyai ágon) családok leszármazottjaként II. Rákóczi Ferenc a magyar történelem kiemelkedő egyénisége. 27 évesen diplomát szerzett a híres prágai egyetemen, 6 nyelven beszélt, s Magyarország legnagyobb földbirtokosának számított. Ennek ellenére birtokait, sőt családját is feláldozta a nemzeti szabadság érdekében. Még a Habsburg-ellenes szabadságharc bukása után, száműzetésben sem volt hajlandó engedni magasztos elveiből, ismertette a nagyfejedelem életét Martényi Árpád.

Halála után is egybe tudta kovácsolni az oly gyakran széthúzó magyar nemzetet: 1906. október 29-én magyarországi, kassai temetése erőt és megújulást jelentett nemzetünknek. A szabadságharc 300. évfordulója alkalmával szervezett ünnepség fénypontjára is az időközben Szlovákiához került Kassán kerül sor október 29-én.

Rákóczi üzenete nem avult el, sőt, aktuálisabb, mint valaha. Már a XVIII. században egy író angol gondolkodó leszögezte: “Erőszakkal a szabadságszerető népet soha sem lehet arra bírni, hogy nyugodtan maradjon. Meg lehet azonban nyerni, ha jogait és szabadságát visszaadják”.

Jó lenne, ha a XXI. század politikusai is tudomásul vennék!

Chirmiciu András

<http://archiv.nyugatijelen.com/>

Mikes Kelemen: TÖRÖKORSZÁGI LEVELEK

6

Drinápoly, 10. decembris 1717.

Édes néném, mi még itt vagyunk, itt is leszünk, de még nem tudjuk, itt is mit csinálunk. Még itt el nem untuk magunkot, de igen közel vagyunk hozzája, mert minthogy nem azért jöttünk ide, hogy itt sok időt töltsünk, és csak a drinápolyi szép sík mezőn vadásszunk, hanem azért, hogy bujdosásunknak végít szakasszuk. De a reménség igen-igen kezd fagyni bennünk.

A' való, hogy nagy hidegek is járnak, hideg házakban is lakunk, de ugyan csak a bennünk való meleg megoltalmazná a fagyástól a reménséget, ha más nemzettel volna dolgunk. De mi lehet e világon hidegebb való dolog, mint a törökkel való dolog.

A' való, ad biztató szót, de végít nem lehet látni a véle való végezésnek; abban a rettentő halogatás, holnap, holnap, az a holnap hat holnapra halad, és addig hat szót nem lehet belőlle kiráncigálni. Csak reménséggel kell pihegni. Ócsászársága megtudván, hogy az urunk francia köntöst visel, titkon egy öltöző köntöst csináltatott, és ma ide küldötte. A béllés többet ér a köntösnél. De itt mondhatni el, hogy nem kell az ajándékot tekinteni, hanem azt, aki küldötte. A' való, édes néném, hogy sokan vannak, akik ajándékot adnak, de kevesen vadnak, akik tudnák az ajándékozásnak módját, és akik az ajándékot helyesen tudnák adni. Mert ugyanis helyes ajándék-é egy vezértől egy fejdelemnek virágot, csuprot vagy évegkorsót küldeni? Az ilyen ajándék közönséges ebben az országban; itt ilyen szokás vagyon, de jó-é, illendő-é? Ne szóljunk már többet az ajándékról.

De édes néném, ha volna mit írnom kédnék, még el nem végezném leveletem, mert bizonyosággal veszem a két szívecskéjít, hogy legnagyobb gyönyörűségem az, amikor kéddel beszélgethetek. Ma pedig éppen nagy egyepetyém vagyon kéddel beszélgetni. De inkább hacsak hejábanvalóságot is írok, hogysem ilyen hamar elvégezzem leveletem. De miről írjak, a botozásról? E' nem igen derék ajándék. De micsoda nagy becsület, mikor egy császár megbotoz valakit; elég a', hogy a császár megbotozta vejét. Hihető, hogy nem kereste kedvét a feleséginek. Mindazonáltal az okát nem tudjuk az ilyen fájdalmas becsületnek, mert az ilyen dolog csak a háremben, azaz az asszonyok házában megyen végben. Oda pedig egész férfinak nem szabad menni. De a botozást egy atyánkfiától tudtuk meg, amely atyánkfiának a felesége a kalmakányné szolgálatjában vagyon mosóné hivatalban. Ennek az ura magyar, és a kalmakánynak rabja; az udvarban pedig favágó tisztséget visel. Csak jó a jóakaró mindenütt. E' hazafiúságtól viseltetvén, gyakran látogat minket, és olyan titkos helyeken történt hírekkel kedveskedik nekünk. Mondja két, édes néném, hogy talám nincsen egyéb dolgom, hogy ilyen hejábanvalóságot írok. A' való, hogy a heverés legnagyobb dolgunk, de ha volna is, azt elhadnám a kédnék való írásért. Mert édes néném, ki szereti kédet úgy mint én? De megszorítanám még két font szeretettel a többit, ha tudnám, hogy jó gondja vagyon az egészségire. Hát engem szeret két?

7 Drinápoly, 17. decembris 1717.

Ma édes néném, a vezér izené az urunknak, hogy jó szívvel látná, ha hozzája menne. De minthogy mi mind hajduk vagyunk, csak az urunknak vagyon három lova, azért mindenikünk alá egy-egy lovat hoztanak, és nagy török ceremoniával menénk a vezérhez. De ítéljé el két, mint megijedtem volt, mert midőn a vezér házában léptünk, a sok nép teli torokkal kezdé kiáltozni, mint mikor azt kiáltják: tolvaj! Csak azt néztem már, hogy melyik ragad meg. De az ijedség nem sokáig tart, mert a vezér jó szívvel fogadá az urunkot, és maga mellé ülteté. Kérdeztem azután, hogy mire való volt az a kiáltozás? Mondották, hogy szokás kiáltani, mikor a vezér valamely idegen úrnak ad audenciát. Éljen Mahumet! Éljen a győzhetetlen császár! Éljen a hatalmas vezér! Édes néném, látja két, mikor az ember a szokást nem tudja. Másszor én sem ijedek meg. Elég a', hogy az urunk két óráig volt a mézáróssal. Azt mondják felőle, hogy több esze vagyon, mintsem egy mézárósnak, és nemcsak a bárdot tudja forgatni, hanem az ország dolgát is. Csak elhihetjük, mikor olyan nagyészű ember mondja azt felőlle, mint a mi urunk, aki is a vezér paripáján ment vissza, és azt ide ajándékozta: már e' szokás. Tudom, hogy mikor a császárhoz megyünk, akkor is lesz egy paripánk.

Mondottam már, hogy ezek a vezérek a földi istenek. Egy királyhoz illenek ezeknek nagy pompájok, gazdagságok, nagy udvarok. De minthogy a pompájoknak egy része abból áll, hogy mindenkor szolga álljon előttök, mikor pedig országos dolgokról beszélnek, a szolgák ott nem lehetnek, azért néma szolgákat tartanak. És azok az intést úgy értik, mintha szólának, és ezek vannak benn a házban, amidőn a vezér titkos dolgokról beszél. E nem jó szokás-é? Talám még nálunk is jó volna az ilyen szokás, és nem volna annyi temonda a háznál. Mi jutott eszemben, ha nálunk az öregasszonyok némák volnának, a leányasszonyok nem bánnák. De én azt bánom, hogy a mi dolgunk igen-igen némán foly, és semmi elébb való mozdulását nem látom, de attól tartok, hogy még hátrább ne menjen, és itt ne telepedjünk meg. Édes néném, a fazakas akaratján kell járni a fazéknak, és azt nem mondhatja a fazakasnak, miért küldöttél engem Drinápolyban. Jobban szerettem volna káposztásfazék lenni Erdélyben, mintsem kávét ivó fincsája a császárnak.

Azt nem okosan mondja-é a török, hogy az Isten rakás kenyereket hintett el imitt-amott az ember számára, és oda kinek-kinek el kell menni, és ott kell maradni, valamé a kenyérben tart. Itt vagyon a mi rakás kenyérünk elhintve, azért együnk belőlle, amég abban tart zugulodás nélkül, és azt ne mondjuk, hogy jobb volna Erdélyben málét enni, mint itt búzakenyeret. Édes néném, talám nem ok nélkül tartok én attól, hogy ha a jó Isten megtart ebben a bujdosó testben, talám egy kazalni rakás kenyeret kell megennem ebben az országban, mert ha egyszer megverik a törököt, ha lehet tőlle, azt békességgel keni meg. A mi mézáróssunk, ha jó vezér is, de nem jó hadi ember. Ha szinte jó hadi ember volna is, de őtet a császár úgy nem szereti, mint a kalmakánt, akinek igen nagy esze vagyon, de a hadakozást úgy szereti, mint én a prokátorságot, csak annyit is tud hozzá.

De a vezérségen tudni való dolog hogy kap; a császár veje lévén, el is érheti, ha azt pedig eléri, a' bizonyos, hogy a békességet megcsinálja. Ha pedig a békesség meglesz, csak ülünk a rakás kenyérünk mellé, mert innét ki nem megyünk addig, amég azt meg nem esszük. Én pedig mindaddig, valamé a rakás kenyéremben tart, szívesen szeretem kédet. Hát két engemet? Az egészségre jól vigyázzon két, semmi nincsen annál drágább.

Elektronikus kiadás: Terebess Ázsia E-Tár

A Rákóczi-szabadságharc

A romhányi csata

Az 1708-as trencsényi vereséggel a Rákóczi-szabadságharcban végleges fordulat következett be a függetlenségi küzdelem hanyatlása irányába, mely ekkor már visszafordíthatatlannak bizonyult. Sorra oszlottak szét a kuruc seregrészek és álltak át vezetőik a császári oldalra. A labancok előrenyomulása megállíthatatlanul szorította kelet felé a megmaradt kuruc seregeket (az ország északkeleti csücskébe). Ugyanekkor végképp megszűnt a kurucok külföldi támogatása is, mivel Rákóczi fő segítői, a franciák, több súlyos vereséget szenvedtek a spanyol örökösödési háborúban. Ennek következtében azonban nemcsak a – 1704 óta amúgyis csökkenő – francia támogatás szűnt meg, de az osztrákoknak is rengeteg olyan csapata „szabadult föl”, melyeket át tudtak csoportosítani Magyarországra. A lakosság ugyancsak belefáradt már a hosszú évek óta tartó harcokba, ráadásul ugyanekkor pestisjárvány is pusztított. 1709 végére a kurucok elveszítették a Dunántúlt és a Felvidék nyugati felét, valamint a hátukban lévő Erdély már ugyancsak újból császári ellenőrzés alatt állt. A kuruc sereg már csak egy kiválóan végrehajtott, erős ellentámadás sikerében reménykedhetett.

Rákóczinak azonban volt még egy fontos erőssége elszigetelve a császáriak hátában. Esterházy Antal kuruc tábornagy 3000 emberével Érsekújvár kiválóan megerősített várába húzódott vissza. Ezért Rákóczi úgy döntött, hogy Nógrád megyén keresztülhaladva (Érsek)Vadkertnél megtámadja a császári hadállásokat és megpróbálja áttörni azokat, hogy ebben az irányban teremthessen összeköttetést Érsekújvárral. A császáriak azonban szintén számítottak rá, hogy Rákóczi megkísérli majd felmenteni a várat.

1710 januárjában az Eger környékén fokozatosan összegyűlő, későbbi útja során is folyamatosan bővülő kuruc sereg a Mátra hegyláncra mögött, majd a Cserháton vonult keresztül. A fálvakba nem akartak betérni, mivel tartottak a pestistől, ezért kint a fagyban, erdők és dombok között, sebtében összetakolt (szél elleni) védőfalak mögött kellett megpihenniük. A kuruc sereg nagyjából 12 000 főt számlált, melyben 3000 svéd és lengyel katona is harcolt. (A svédek nagy része nem önként állt a magyar seregbe, csak az oroszok elleni vesztes poltavai csatából menekülve [tekintve, hogy az orosz cár Rákóczi szövetségese volt] Rákóczi csak ilyen feltételekkel fogadta be őket. Ennek ellenére elmondhatjuk, hogy a külföldi katonák a csatában vitézül harcoltak.) A császáriak – noha sok ezer katonával rendelkeztek Nógrád megyében – mivel az ellenség létszámát és hollétét nem ismerték, ezért azt hitték, nem fognak velük ily korán harcba bocsátkozni, s így Sickingen altábornagy csupán 1500 katonával indult el Vadkertből az ellenség keresésére. Rákóczi január 22-én a Romhány nevű falu közelébe érve (Felsőbodony [ma Kétfodony része] határában vonulva) felderítőket küldött előre, hogy kiderítsék, nyugodtan letáborozhat-e Romhány mellett, hogy aztán továbbvonulhassanak Vadkert felé. Felderítői jelentették, hogy észak-északnyugat felől, a Lókos-patak melletti úton ellenséges lovasság közeledik. Rákóczi rögtön beszüntette a menetelést, csapatai egy részét az elővédje után küldte, a sereg nagyobb részét pedig csatarendbe állította Romhánytól északra, maga pedig egy kis dombtetőn lévő templomromhoz sietett, ahonnan jól beláthatta a Lókos-patak romhányi szakaszát.

Rákóczi seregének nagy része egy vonalban állt föl, melynek bal szélén a lengyelek, mellettük a svédek, középen és jobb oldalt pedig a reguláris- és a tiszántúli had, valamint a hajdúk foglaltak helyet. A huszárság (Draguly és Sennyei vezetésével) mögöttük, a második vonalban sorakoztak fel. A sereg egy jelentős része, Károlyi Sándor vezetésével eközben még hátrébb, Felsőbodonynál tartózkodott.

Sickingen két sorban állította fel lovasságát. A sereg balszárnyát Saint-Croix tábornokra bízta, jobbszárnyát pedig maga vezényelte.

A csata még aznap (január 22-én), délután 3 óra tájban vette kezdetét, úgy, hogy egyik fél sem készült fel rá különösebb számolgotással, tervezetessel. Mivel a kuruc arcvonala jóval hosszabb volt, így a lelkes harci kedvtől fűtött lengyelek nemcsak első rohamukkal megtörték az ellenséget, de könnyedén át is tudták karolni oldalról az osztrák csapatokat és fokozatosan szorították be őket a Lókos-patak fagyott mocsaras árkába. A magyar-svéd középhad is lendületesen rohanta meg a szembeálló ellenséget és Sickingent csapataival együtt a mocsárba tolták. Itt esett el az ádáz küzdelemben Babocsay Ferenc kuruc brigadéros is. Közben a császári balszárny is megindította támadását a magyarok ellen. Ezt a kuruc jobbszárny megállította, azonban a kavarodásban erősen kellett ügyelnie rá, hogy a saját balszárnyuk lendületes támadása (a lengyelek) nehogyan őket is beszorítsa az ellenséggel együtt a mocsaras patakszéle.

A császáriaknak közben a második vonala is belekeveredett a harcba. Végül a teljes császári jobbszárny, látva, hogy a lengyelek bekerítették őket, megadták maguk és letették a fegyvert. A labancok balszárnya pedig már a jeges mocsárban félig elmerülve küzdött az életéért. Ekkor a győzelem már Rákóczi kezében volt. Ekkor azonban a lengyelek (lefegyverzéssel éppen nem foglalatoskodó) nagy része nekiállt fosztogatni a császáriak poggyászait és ezzel kivonták magukat a további küzdelemből. (Hány csata vesztett már el efféle meg gondolatlan kapzsiság miatt!...) A kuruc sereg vezetői is súlyosat hibáztak, ugyanis sem Rákóczi, sem alvezérei nem rendeltek el ekkor egy mindent elsöprő támadást, ehelyett többnyire tétlenül várakoztak és megelégedtek a labanc támadások visszaverésével. Ez lehetőséget adott Saint-Croixnak, hogy csapatait kissé hátravonva rendezze sorait, a többiek pedig kikászálódjanak a mocsárból. Saint-Croix észrevette, hogy a nagy kavarodásban, harcban és fosztogatásban a kuruc had közepén, a svédek és a magyarok közt egy rés keletkezett.

Rákóczi Hírlevél 28. megjelenése

Ezt kihasználva, Saint-Croix ekkor egy vakmerő, de ügyes húzással lovasaival bevágatott e résbe, majd hirtelen bal felé fordulva, a magyar jobbszárny háta mögött tűnt fel.

Ez a lovasroham megfordította és a császáriak javára döntötte el a csatát. A teljes kuruc „vonul” menekülőre fogta a dolgot. Közrejátzott ebben egy szinte tragikomikus jelenet is: a csatától nyugatra lévő kis erdőben megbújva figyelte az összecsapást egy tucatnyi (szó szerint értve, azaz 12 fő) labanc járőr, akik látván a kuruc arcvonalt bomlását, nekiálltak trombitálni, dobolni és csattogni, amivel elhitették a pánikba esett kurucokkal, hogy egy erős osztrák felmentő sereg érkezik... Ezzel a rend végképp felbomlott. A jelentős kuruc túlerőnek köszönhetően itt még mindig mód lett volna a csata győzelemmel alakítására. A harc által még érintetlen huszárezredek a helyszínre érkeztek, azonban ekkor sem akadt olyan vezető, aki rohamra vezényelte volna őket, így azok társaik futását látva szintén meghátráltak. Rákóczi a dombról levágtatva igyekezett megállítani a visszavonulást, azonban Károlyi a fejedelem fogságba esésétől aggódva lebeszélte a személyes közbeavatkozásról. A kuruc sereg nagy része (mely nem széledt szét) a gázlókon és a hídon át visszavonult a Lókos-patak túlsó partjára és ott állt meg. Svéd és lengyel tisztek még ekkor is bíztatták Rákóczit, hogy támadja meg a továbbra is létszámbeli hátrányban lévő, a harctól és a jeges vízben dagonyázástól elnyűzött ellenséget, azonban a fejedelmet úgy „elkedvetlenítette csapatainak gyenge magatartása”, hogy inkább további visszavonulást rendelt el. A császári csapatok, mivel üldözéshöz vagy a harc folytatásához ugyancsak kevesen (és szintén kedvetlenül) voltak, ezért ők is lassan visszavonultak. Károlyi egy lovascsapattal utánuk ment egy kisebb labanc csapatot még szétugrasztott, parancsnokukat pedig elfogta, de komolyabb összecsapásra nem került sor. Noha a még érintetlen lovasokkal akár el is vághatta volna a teljes visszavonuló labanc sereg útját, a karizmatikus vezető és a kellő önbizalom ekkor is hiányzott a seregből, mint ahogy e csata alatt (és máskor is) már annyiszor...

A Romhányinál lezajlott csata így egyértelmű győzelmet egyik félnek sem hozott. Az egész csata egyébként alig tartott tovább fél óránál. A kurucok vesztesége 350 halott és nagyjából ugyanennyi sebesült volt. A labancok vesztesége ennek kétszeresére tehető.

A romhányi csata a Rákóczi-szabadságharc utolsó nagy csatája volt. A szabadságharc nagy csatáinak (rövid) sorában ekkor állt a legközelebb a győzelemhez a kuruc sereg. Az, hogy a jelentős létszámbeli fölény ellenére a kurucoknak nem sikerült legyőzniük a labancokat, ismét rávilágított egyik fő hátrányukra, pontosabban a császáriak előnyére, mely fegyelem, képzettség, felszereltség terén érvényesült. A csatavesztés másik fő oka szintén nem először mutatkozott meg: ez nem más volt, mint a vezetés hiányosságai a csataterén végrehajtandó hadműveletekben, a tervek meg nem valósítása vagy éppen a nem átgondolt ötletek. Így márpedig hiába volt minden előkészület, felderítés és haditerv, ha „élesben” nem jól hajtották végre a parancsokat. Valamint többnyire maga Rákóczi sem volt elég erélyes ahhoz, hogy parancsait maradéktalanul betartassa alvezéreivel. A vereség nem volt jelentős, sőt, a csata kimenetelét sokan inkább döntetlennek tekintik, azonban olyan szempontból mégis egyértelmű volt a kudarc, hogy a háború menetét itt megfordítani már nem sikerült. A csata egyetlen eredménye az volt, hogy a figyelem elterelésével kis szünethez sikerült juttatni a szorongatott Érsekújvárt, ahova így élelmiszert tudtak bevinni a védőknek.

magyar-historia.blogspot.hu/

II. Rákóczi Ferenc (1676 - 1735)

Vallomások (1719)

Confessio peccatoris (1719)

Zavarba jövök, és elpirulok, Uram, ha földízem születésem és körülményeit, és ha az enyémmre gondolok. Te, az Isten, teremtem nekem és a mindenségnek, istállóban születél, én pedig palotában; téged ökör és szamár között szegény pásztorok, engem - ki por és fűreg vagyok a te színed előtt - udvari emberek nyüzsgő tömege vett körül.

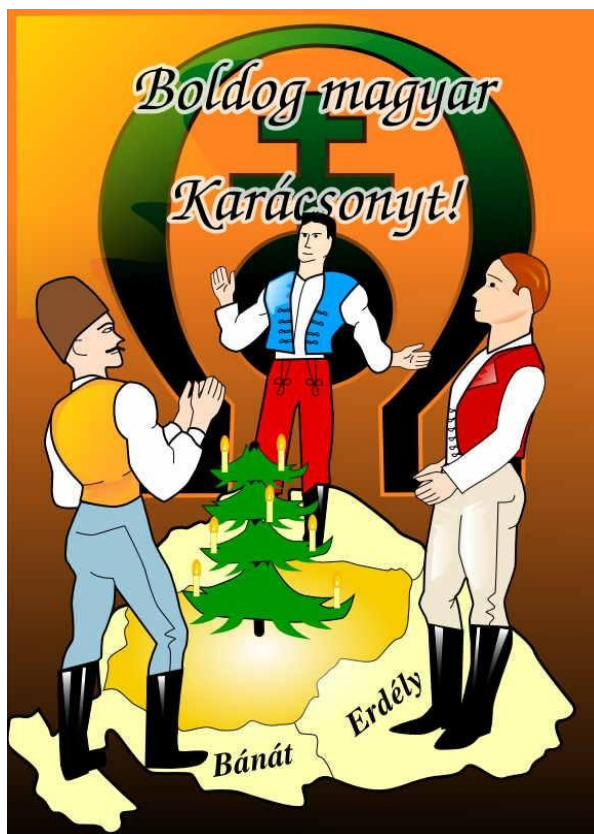
(I)

(Ford.: Szepes Erika)

Confundor Domine et erubesco, dum nativitatem tuam et eius circumstantias considero, et ad meam me reflecto. Tu Deus, Creator meus et universi, nasceris in stabullo, et ego in palatio, tu inter bovem et asinum pauperibus pastoribus, ego - pulvis et vermis in conspectu tuo - frequenti aulicorum turba circumdatus.

(I)

enciklopedia.fazekas.hu/memo/II_Rakoczi_Ferenc

A vármegye címere

28. Kis-Küküllő vármegye

Kis-Küküllő vármegye a XI-XII. szd.-ban vált ki, Fehér vármegyéből, Küküllővár székhellyel. Fehér vármegyét 1876-ban kettéosztották, Nagy-Küküllő és Kis-Küküllő vármegyére. Az utóbbi székhelye Dicsőszentmárton lett. Mivel az egykori vármegyéből nagyobb rész esett ide, sokáig csak Küküllő vármegyének nevezték. Egy időben a moldvai vajdák is uralták, de Szapolyai János visszafoglalta a területet. Apafi Mihály fejedelem birtoka volt Ebesfalva, a későbbi Erzsébetváros, amely zömmel örmények lakta település volt. Kis-Küküllő vármegye változás nélkül átvette a régi Küküllő vármegye címerét, amelyet még Mária Teréziától kapott, 1767-ben. A csücsköstalpú reneszánsz pajzs mezeyét két, hullámos pólya osztja három mezőre. A pólyák szimbolizálják a vármegyének nevet adó Kis és Nagy-Küküllő folyókat. A középső mezőben hármás halmon egy kiöltött nyelvű griff, mindkét karmával egy meszeszerűen nagy szőlőfürtöt tart, a föld termékenységének szimbólumaként.

A címerjuharfából készült.

Területe Dicsőszentmárton központtal; 1724 km²-volt. A trianoni békeszerződés (1920. jún. 4.) az egész megyét Romániához csatolta.

A Rákóczi Hírlevelet szerkeszti: Fenyvesi Miklós

<http://rakoczihirlevel.freewb.hu/>

Terjeszti a Kárpáti Harsona

<http://www.karpatiharsona.info>